

издигна бесилки. Задоволи се съ изкланитѣ и избититѣ. Другитѣ помилва. Махна съ ржка и посочи великодушието си:

— Половината въ Диаръ-Бекиръ, половината въ Акия.

Така и Европа можеби щѣше да бжде доволна.

Можеби и тя щѣше да забрави гласовѣтъ на Викторъ Юго и Гладстонъ. Всичко на този свѣтъ се забравя.

А и тия, които султанската милость изпращаше въ Анадола, щѣха да бждатъ забравени. Щѣха да ги забравятъ, като мъртавци.

Тѣ знаятъ това. Всѣки поотдѣлно го чувствува, а не смѣе да го каже на другитѣ. Още когато имъ съобщиха, че султанътъ е благоволилъ да ги изпрати въ Акия, тѣ разбраха „великата милость“. Да отидатъ тамъ, откъдето връщане нѣма, тамъ, кждето божествениятъ адъ се смѣсва съ най-ужаснитѣ измислици на човѣчеството и представлява нѣщо триждъ по-страшно. Тази сутринъ ги разбудиха въ зори. Тъмничарътъ по редъ отваряше килиитѣ, изругаваше и заповѣдваше:

— Събирайте си дрипитѣ и вървете горе.

— Кжде ще ни водятъ, — запитваха живитѣ смъртници.

— Въ джендема!

Горе имъ дадоха нѣкаква гореща вода съ сивозеленикавъ цвѣтъ и парчета хлѣбъ, като че ли събирани отъ месецъ. Въ турскитѣ тъмници блаженствуваха крадцитѣ, убийцитѣ и горскитѣ разбойници. Комититѣ — тежко имъ и горко! Тѣ не бѣха престѣпници, а по-лоши.